

Imádsággal kapcsolódva

Csodálkozva hallgatják Dániel történetét, aki az oroszlánok vermében imádkozik. Kórusban mondják a király nevét: Nabukodonozor. Örvendenek, hogy jött az angyal, és Dániel végül kiszabadul az oroszlánok közül. A marosvásárhelyi református óvodába járó gyerekekkel beszélgettünk arról, hogy mikor szoktak ők imádkozni, és mit kérnek Istentől.

A gyerekek nagyon fogékonyak a bibliai történetekre, szívesen hallgatják őket, sok mindent meg is jegyeznek belőle. Különösen szeretik, ha nemcsak hallják a történeteket, hanem látják is a szereplőket, és ha utána a történethez kapcsolódó színezőt is kapnak, akkor még jobban rögzül az üzenet. Jól tudja ezt Berekméri Melinda református lelkész, aki hetente egyszer tart vallásórát a Cse-realján működő református óvoda mindkét csoportjának. Egy keddi nap az emeleten levő vegyes csoportba kísértük el, hogy beszélgesünk a gyerekekkel.

Dániel és az oroszlánok

A bibliai történet Dánielről szól, akit az oroszlánok vermébe vetnek, mert nem akart leborulni az uralkodó előtt, és nem akarta őt imádni. A lelkész nemcsak mesélt, hanem a táblára feltette sorban a szereplőket, az uralkodót, Dánielt és az oroszlánokat, így még interaktívabb volt a történet. A gyerekek ügyesen vála-

szoltak a kérdésekre, feltették a saját kérdéseiket, látszott, hogy felkelti a fantáziájukat az oroszlánverembe vetett Dániel története, és azt is megjegyezték, hogy Dániel imádkozott, és Isten angyalt küldött mellé, hogy megvédje az oroszlánoktól.

Kötöten és szabadon

Amíg az asztaloknál a gyerekek oroszlánokat színezték, mi arról érdeklődtünk tőlük, hogy szoktak-e imádkozni. Kiderült, hogy a legtöbben szoktak, főleg ebédkor, az óvodában, de otthon lefekvés előtt is. Volt, aki a megtanult imádságokat mondja, de olyan is akadt, aki szabadon sorolja, hogy mit szeretne, és végül megköszöni, hogy jól telt a nap.

Volt, aki arról mesélt, hogy Angyalka nevű pajtásáért imádkozott, hogy gyógyuljon meg, és jöjjön vissza az óvodába. De volt, aki születésnapjára cicát és kutyát akart, és ezt kérte imában. Kiderül, hogy több pajtásának van már kutyája, és van olyan is, akit Kókuszának hívnak. A

kislányok arról meséltek, hogy kéri Istentől, hogy legyenek mindig kedvesek, és olyan is akadt, aki azért könyörgött, hogy ne legyen himlős.

A fiúk saját bevallásuk szerint azt kérték, hogy ne sérüljenek meg, és kapjanak ajándékba puskát. Az is elhangzott, hogy akkor imádkoznak, ha valami baj van, és mindent elmondanak imában, ami eszükbe jut.

Volt a református óvodás csoportban olyan gyerek, aki rendszeresen, szüleiével vagy csak édesanyjával jár templomba. Ott is imádkozik, énekel, szerepel, találkozik másokkal, és prédikációt hallgat. Azt is megtudtuk, megtörténik, hogy édesanyja ölében elalszik a templomban, de az sem nagy baj.

Kapaszkodót jelent

A gyerekekkel való beszélgetés felidézte az én első imaélményeimet. Óvodás korú lehettem, amikor nagynéném, aki korábban diakonisszaként dolgozott, a vakációban vigyázott rám és a húgomra. Kérdés nem volt,

Kis reggeli ima: Én Istenem, felébredtem. Te őrködtél én felettem. Köszönöm, hogy megtartottál, felettem virrasztottál. Áldj meg ma is szent kezeddél, szent kezedből ne eressz el. Vedd oda mind, aki szeret. Ó, hallgasd meg kérésemet. Ámen.

Esti ima: Én Istenem, jó Istenem, Becsukódik már a szemem, De a Tiéd nyitva, Atyám, Amíg alszom vigyázz reám. Vigyázz kedves szüleimre, meg az én szeretteimre. Mikor a nap újra felkel, Csókolhassuk egymást reggel. Ámen.

hogy kötelező a délutáni alvás, és Mária néném, miután betakart, mindig imádkozásra biztatott. Ő mondta talán először, hogy ne a betanult imákat mondjuk, hanem a saját szavainkkal imádkozzunk. Először köszönjük meg Istennek, amit kaptunk aznap,

még a napsütést is, és aztán mondjuk el kéréseinket. Végül imáinkban hosszasan soroltuk a családtagokat, pajtásokat, mindenkinek egészséget kérve, amíg bele nem aludtunk.

Az, hogy megtanultam szabadon imádkozni, valahogy közelebb vitt Istenhez, hiszen egész gyermekkoromban már buszmegállóban, utazás közben, iskolában és szinte mindenhol spontán oda tudtam fordulni Istenhez, hálát adva és kérve. Ez hozzásegített felfedezni az apró csodákat, amiket mások talán véletlenül és szerencsének hívtak.

Visszatérve az óvodás csoportra, a gyerekek közül volt olyan, aki csak az óvodában szokott imádkozik, de olyan is, aki otthon a szüleivel, nagyszüleivel, nagyobb testvérel. Bár az ima fontosságát még nem értik, azt már többen megtudták fogalmazni, hogy amikor baj van (bármit is jelentsen ez számukra), akkor kérik Istent, hogy segítsen.

Milyen nagy áldás ez, igazi ajándék, amit megadhatunk szülőkként, nagyszülőkként, óvónóként és tanítókként a ránk bízott gyermekeknek.

• SIMON VIRÁG

A személyes példa fontossága

Törzsök Sándor mérnök nyugdíjasként is aktív, visszafogottabban ugyan, de továbbra is a szakmájában dolgozik. Ezenkívül napjainak és életének fontos része az unokákkal való időtöltés, a déltől késő délutánig esedékes fuvarozás meg egyebek, hiszen hat unokája életében vesz részt aktívan.

– Én vagyok a Tata Taxi, az unokák telefonjába így vagyok bepötyögve. Az érdekes ebben az, hogy sosem lehet tudni egyik napról a másikra, de még aznap sem, hogy pontosan mi lesz a program. Mindig változik, improvizálunk, és így soha nem unalmas... Van, amikor haton ülünk az autóban, van, amikor csak ketten, van, amikor nyomkodják a telefont, van, amikor beszélgetünk, úgyhogy ez is változatos. Van, amikor hazaviszem őket, máskor meg a Mamánál esznek, amikor és ahányan

nálunk vannak. Persze nagy a változás, mert Mama a gyermekek igényeit figyelembe véve főz. Emiatt sokszor háborgok, mert megenném olykor a lucskos káposztát, de azt nem lehet, mert a többség nem eszi, ezért azt nem készít... Délután vannak a különféle iskolán kívüli tevékenységek, amelyekre el kell vinni, illetve utána el kell hozni őket. A nagyobbak most már nyolcadikosok, ők lassacskán rendezik magukat, de ha távolra kell menni, és szorít az idő, akkor gyakran én vagyok az, aki fuvarozgatók, én állok a rendelkezésükre. Ez úgy tűnhet, mintha panaszkodnék, de egyáltalán nem, sőt, hálás vagyok a Jóistennek, hogy mind itt vannak, és nem valahol messze a nagyvilágban. Mindig nagy öröm, ha valamelyikkel jól elbeszélgetek. Nem erőltetem a beszélgetést, ha nincs kedvük hozzá. Ha látom, hogy éppen telefonnyomkodás van, vagy duzzogás valamiért, akkor megkér-

dem, hogy mi történt, mi van, aztán vagy elmondják, vagy nem.

– **Ez a nagyszülőmodell nagyon különbözik attól, ami korábban volt...**

– Az én egyik nagyszülőm Magyarországon élt, nem is ismertem. Az itteni nagymamámnak nem volt munkahelye, és mindig csodálkoztam azon, hogy abban az időben egy tanítói fizetésből meg tudtak élni, felneveltek négy gyermeket. Nem emlékszem arra, hogy panaszkodtak volna, hogy nincs pénz, vagy nincs étel. Igaz, hogy hús hetente egyszer volt az asztalon, abból is a gyengébb fajta, de ez nem volt ok a panaszkodásra. Megvoltunk, neveltek, felnőtünk, örültünk a zsíros kenyérnek paradicsommal és hagymával. Más volt akkoriban. Édesanyám és anyósom már dolgozó, illetve korai nyugdíjas hölgyek voltak nagymamaként. Szívüket-lelküket adták ők is, és a